

Beste mensen, samen gemeente van onze Heer,

Vindt u dat nou ook niet een beetje verwarrend,
dat er twee lezingen in de bijbel staan, die vertellen over de Hemelvaart van Jezus?
We hebben ze zojuist allebei gelezen. Uit Handelingen 1 en uit Lucas 24.
Nu zijn we inmiddels wel vertrouwd geworden met het feit,
dat de ene evangelist op een wat andere manier verslag doet
van een gebeurtenis uit Jezus' leven dan de andere.
Per slot van rekening zijn de evangelisten de woorden en de daden van hun Heer
ook pas gaan opschrijven,
Toen Jezus al tientallen jaren niet meer in levende lijve in hún midden verbleef.
Maar... wat het nog fascinerender maakt,
die twee hemelvaartverhalen, die we vandaag horen, zijn niet geschreven
door twee verschillende auteurs,
maar komen allebei uit de pen van één en dezelfde schrijver: Lucas.
Lucas heeft immers niet alleen een evangelie geschreven,
maar hij is ook de auteur van de Handelingen van de apostelen
Hoe zijn die verschillen te verklaren? Slordigheid?
Dat kun je je toch niet voorstellen van zo'n geletterd iemand als hij.
Immers men neemt aan, dat hij arts is geweest
en dan hoor je toch wel bij de intellectuele bovenlaag van de maatschappij!
Nee, laten we er maar van uitgaan,
dat Lucas er een bijzondere bedoeling mee gehad heeft,
dat hij de Hemelvaart van Jezus op twee heel verschillende manieren beschreef.
Trouwens, het tijdstip waarop de Hemelvaart van Jezus plaatsvond,
Is in de beide verhalen ook al niet hetzelfde.
In zijn evangelie laat Lucas de hemelvaart plaatsvinden op de avond van Pasen.
Maar in de Handelingen van de apostelen situeert hij het heengaan van Jezus
op 40 dagen na Pasen.
Maar het gaat in die verhalen dan ook niet om feitelijke chronologische
geschiedschrijving, maar om bijbelse geschiedenis!

40, een bijzonder getal in de bijbel.

Tijdens die 40 dagen is Jezus telkens aan de discipelen verschenen
en toonde hun dat hij leefde en met hen was.

Dat hij hen niet in hun eentje liet tobben, maar hen telkens weer bemoedigde
met zijn woorden en met zijn aanwezigheid

Toen heeft hij hen genoeg verteld over het komende koninkrijk van God
en laten zien hoe je er aan mee kunt werken, dat dat nu al wat dichterbij komt,
zodat ze voldoende geestelijke bagage kregen
voor het apostelschap na Jezus' Hemelvaart.

Ook Jezus zelf verbleef aan het begin van zijn leven 40 dagen in de woestijn, ter voorbereiding op zijn taak.

Zo worden ook de discipelen in een rijpingsproces van 40 dagen voorbereid op de taak die hen wacht.

Tot op die 40e dag, de dag van het afscheid.

Er is verdriet om het heengaan van Jezus, hun Meester, hun vriend.

Het is zo invoelbaar en begrijpelijk!

Ze staren hem na, als hij in een wolk aan hun ogen onttrokken wordt.

Hoe moet het nu verder zonder hem?

In het vervolg van wat wij gelezen hebben, staat dat de discipelen in Jeruzalem bij elkaar komen om samen te zoeken naar een nieuw evenwicht.

Kortgeleden kreeg ik een bedankkaartje voor de aanwezigheid bij een begrafenis.

Daarbij gevoegd: nog een klein kaartje met maar één zinnetje:

elk afscheid is de geboorte van een herinnering.

En ik heb het vaak meegemaakt bij pastorale bezoeken

na een overlijden van een geliefd iemand,

dat er in de kring van de achtergeblevenen verhalen loskomen

en er al pratend, huilend soms, maar ook lachend, herinneringen bovenkomen.

Kostbare herinneringen!

Weet je nog van toen? En van toen?

Kostbare herinneringen, die lucht en ruimte geven.

En een ander knoopt daar met andere verhalen weer nieuwe herinneringen aan vast.

En langzaamaan breekt er zon door de wolken.

Zo moet het ook met die discipelen gegaan zijn.

En het duurt wel even voordat ze gaan beseffen,

dat ze niet langer naar de hemel moeten staren.

Maar het moeten hebben van de kostbare herinneringen

aan persoonlijke ervaringen met Jezus

en dat ze met zijn woorden en beloften moeten verdergaan!

"Jullie zullen kracht ontvangen door Gods Geest om van mij te getuigen tot aan de uiteinden van de aarde".

Weet je nog van toen?

Die herinneringen geven hen de moed om niet bij de pakken neer te gaan zitten, maar om de draad weer op te pakken. Zijzelf zijn nu aan zet!

Dan komt er weer vuur in hun gesprekken en ja, ook vreugde!

Ik denk, dat Lucas, na zijn evangelie afgesloten te hebben met een beknopt verslag van de Hemelvaart, bij zijn tweede boek nog eens expliciet herinneringen wilde vermelden aan dat leven van Jezus op aarde. Aan wat hij deed en wat hij zei. Kostbare herinneringen, die helpen om weer verder te kunnen.

Waarom zou Jezus' Geest ook òns niet kunnen inspireren, wanneer wij ons hem voor de geest halen, ons hem herinneren als een mens met een luisterend oor, met een wijs advies en met een helpende hand voor hen, die in de maatschappij vaak niet meetellen. Kostbare herinneringen.

Weet u wat ik van al die herinneringen de kostbaarste vind uit de verhalen over de Hemelvaart van Lucas? Dat Jezus bij zijn heengaan zijn handen opheft en zijn leerlingen zegent. Hij wendt zich niet van hen af, maar wendt zich naar hen toe. Zijn blik is niet op de hemel gericht, maar op de aarde. Want het is Jezus uiteindelijk niet om de hemel te doen, en we moeten hem daarin ook niet opsluiten, maar het gaat hem om hemel én aarde, verenigd tezaam. Dat is zijn laatste wil, dat de hemel op aarde gestalte zal krijgen, opdat daar Gods wil geschiede, gelijk in de hemel alzo ook op de aarde.

Daarom moeten de discipelen en ook wij niet naar de hemel blijven staren , maar moeten wij zelf in beweging komen om ervoor te zorgen dat deze aarde niet tot een hel verwordt, door van zijn liefde te getuigen, hier op aarde, zoals hij ons daarin is voorgegaan. Want alleen die weg heeft toekomst!

Die zegenende handen, dat is het laatste wat de leerlingen van Jezus zien en die zegen zal hen begeleiden op de weg in zijn geest.

Die zegen mogen ook wij straks meenemen en daarmee aan de slag gaan in ons leven van alledag, om er hier in ons bestaan al een beetje hemel op aarde van te maken. Moge het zo zijn. Amen dus!